

**ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ «ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ»
ΓΙΑ ΤΟ ΕΙΚΟΝΙΚΟ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΤΗΣ 6ης ΜΑΡΤΙΟΥ 2015**

Μαρτυρία παρατηρητή

«Στις 6 Μαρτίου 2015, στο τρίτο διάλειμμα έγινε ένας τσακωμός δύο κοριτσιών ο οποίος είχε αρχίσει να εκτυλίσσεται από το πρωί.

Οι συμπεριφορές που παρατηρήθηκαν από τα παιδιά ήταν οι εξής:

- Κάποια παιδιά που είδαν την αρχική ρήξη δηλαδή το μικρό καβγά που ξεκίνησε μεταξύ των δυο κοριτσιών της Τρίτης απ' έξω από τις τάξεις το πρωί, ρωτούσαν επίμονα και κάθε λίγο αν θα υπάρξει και συνέχεια.
- Άλλα παιδιά άρχισαν να γελάνε και να βιντεοσκοπούν
- Άλλα παιδιά που βρίσκονταν λίγο πιο μακριά, άρχισαν να τρέχουν προς τις μαθήτριες και να λένε “ Τέλεια, να δούμε και λίγο ξύλο σήμερα.” ή κάποιο παρακινούσαν λέγοντας
“ Παίξε της, παίξε της”
- Άλλα παιδιά ήταν δύσπιστα γιατί οι εμπλεκόμενες κάποιες φορές χαμογελούσαν
- Άλλα παιδιά υποστήριζαν τη μία από τις δύο εμπλεκόμενες και παρακινούσαν και άλλα παιδιά να διαλέξουν “στρατόπεδο”
- Υπήρχαν παιδιά που αδιαφόρησαν πλήρως μη ρωτώντας τι έγινε ή μη πλησιάζοντας καν από κοντά για να παρατηρήσουν το περιστατικό
- Άλλα παιδιά στέκονταν βουβά και παρατηρούσαν το περιστατικό , κάποια ανέβηκαν στα κάγκελα του σχολείου για να έχουν καλύτερη θέα.
- Άλλα παιδιά τραγουδούσαν καθώς έβλεπαν το περιστατικό
- Υπήρχαν παιδιά (από το φιλικό περιβάλλον των εμπλεκόμενων) που προσπαθούσαν να μπουκίσουν στη μέση και να ηρεμήσουν τα δύο κορίτσια και να σταματήσουν τη σύγκρουση
- Υπήρχαν παιδιά που παρεμπόδιζαν κάποια παιδιά να επέμβουν και να σταματήσουν τον καβγά υποστηρίζοντας ότι πρέπει να τον αφήσουν να συνεχιστεί και να κορυφωθεί.

Ως παρατηρητής αυτού του περιστατικού απογοητεύτηκα γιατί ένιωσα πως δεν υπάρχει ενότητα και αλληλοϋποστήριξη μεταξύ των μαθητών του σχολείου μας»

Χρυσουλάκη Ιωάννα, μαθήτρια Γ΄ τάξης,
μέλος της ομάδας διαμεσολάβησης του Γ/σιου Ν. Αλικαρνασσού

Μαρτυρία παρατηρητή:

« Ως παρατηρήτρια πρέπει να πω ότι τα κορίτσια έπαιξαν πολύ καλά το ρόλο τους. Είχαν την κατάλληλη στάση επιθετικότητας και γι' αυτό τα παιδιά του σχολείου δεν άργησαν να μαζευτούν γύρω τους και να προκαλέσουν το φούντωμα του καυγά. Οι έντονες φωνές των εμπλεκόμενων τραβούσαν ακόμα περισσότερα παιδιά. Υπήρχαν παιδιά που προσπάθησαν να εμποδίσουν τα παιδιά που προσπάθησαν να τους χωρίσουν, πολλοί φώναζαν «ξύλο, ξύλο...». Υπήρχαν και παιδιά που έριξαν μια ματιά και έφυγαν αδιαφορώντας γενικώς.»

Κολαρετάκη Εύη, μαθήτρια Α΄ τάξης,
μέλος της ομάδας διαμεσολάβησης του Γ/σιου Ν. Αλικαρνασσού

Μαρτυρία παρατηρητή:

« Κατά τη διάρκεια του περιστατικού πολλοί ήταν οι μαθητές που μαζεύτηκαν γύρω από τα εμπλεκόμενα κορίτσια και επιθυμούσαν να φουντώσει ο καυγός ακόμα περισσότερο. Αυτό ωστόσο που εμένα με χαροποιεί είναι ότι υπήρξαν παιδιά, έστω και λίγα, τα οποία θέλησαν να το σταματήσουν. Μπήκαν στη μέση να τις χωρίσουν (χωρίς να είναι μέλη της διαμεσολάβησης).

Αυτό για μένα σημαίνει ότι υπάρχει ελπίδα να επιτευχθεί η ειρηνική συμφιλίωση. Ενώ λοιπόν ένιωσα απογοήτευση από τη μια για το πλήθος των ατόμων που μαζεύτηκαν μόνο και μόνο για να δούνε «το θέαμα», νιώθω ικανοποίηση από την άλλη για τα παιδιά που προσπάθησαν να το σταματήσουν.»

Λεβεντάκη Πετρούλα, μαθήτρια Γ τάξης,
μέλος της ομάδας διαμεσολάβησης του Γ/σιου Ν. Αλικαρνασσού

Μαρτυρία διαμεσολαβητή:

«Στις 6 Μαρτίου, ημέρα κατά του σχολικού εκφοβισμού, η ομάδα διαμεσολάβησης του σχολείου μας αποφάσισε να αναπαραστήσει ένα εικονικό περιστατικό σύγκρουσης μεταξύ δύο κοριτσιών.

Εγώ, αναλαμβάνοντας το ρόλο του διαμεσολαβητή μαζί με άλλα δύο κορίτσια, θα έμπαινα στη μέση για να τις σταματήσω. Από το πρωί εκείνης της ημέρας είχα πολύ άγχος για το αν θα πετύχει το περιστατικό, αν θα γελάσουμε όπως κάναμε στις πρόβες και αποκαλυφθούμε, αν θα καταφέρουμε να πλησιάσουμε τα κορίτσια. Τελικά άδικα αγχωνόμουν. για το αν θα αποκαλυφθώ. Οι εμπλεκόμενες, λόγω της έντονης παρακίνησής τους από το «κοινό», προχώρησαν πολύ γρήγορα τον καυγά. Και εμείς αναγκαστήκαμε λοιπόν να επέμβουμε πολύ γρήγορα.

Τα παιδιά «θεατές» είτε μας τραβούσαν για να μην επέμβουμε είτε παρακινούσαν τα κορίτσια να παίξουν ξύλο.»

Κοντοπρία Μαρία, μαθήτρια Γ τάξης,
μέλος της ομάδας διαμεσολάβησης του Γ/σιου Ν. Αλικαρνασσού

Μαρτυρία διαμεσολαβητή:

«Την Παρασκευή 6 Μαρτίου 2015 πραγματοποιήθηκε ένα εικονικό περιστατικό σύγκρουσης μεταξύ δύο κοριτσιών που συμμετέχουν στη ομάδα της διαμεσολάβησης. Εγώ είχα αναλάβει το ρόλο του διαμεσολαβητή μαζί με άλλα τρία παιδιά. Οι εμπλεκόμενες, λόγω της παρακίνησής τους από τα άλλα παιδιά, προχώρησαν πολύ πιο γρήγορα από ό,τι περιμέναμε όταν σχεδιάζαμε το περιστατικό. Έτσι και η δική μας παρέμβαση επιταχύνθηκε.

Σ' όλη τη διάρκεια του περιστατικού ένιωθα αρχικά άγχος μήπως αποκαλυφθούμε αλλά στη συνέχεια παρατήρησα πως όλα τα παιδιά πίστεψαν πως είναι αληθινό και συμμετείχαν έντονα.

Άλλα παιδιά με εμπόδιζαν να παρέμβω και να μιλήσω στα κορίτσια για να τα σταματήσω τραβώντας με πίσω ενώ άλλα φώναζαν παρακινώντας τις εμπλεκόμενες να συνεχίσουν τον καβγά.»

Μαρτυρία διαμεσολαβητή:

«Ονομάζομαι Στέλα Ζαργιανάκη και είχα την τύχη να συμμετάσχω σ' ένα κοινωνικό πείραμα που έλαβε χώρα στο σχολείο μας. Επρόκειτο για έναν εικονικό καυγά μέσα από τον οποίο θα αντλήσουμε πληροφορίες για την αντίδραση των μαθητών του σχολείου μας καθώς και για την υποκίνηση των εμπλεκόμενων από τρίτους. Εγώ είχα αναλάβει το ρόλο του διαμεσολαβητή. Συμμετείχα στο πείραμα στο τελικό στάδιο για να βοηθήσω τα εμπλεκόμενα κορίτσια να μην ξαναεμπλακούν σε άλλη σύγκρουση και να λύνουν στο εξής το οποιοδήποτε πρόβλημα χωρίς βία.

Οι παρατηρήσεις μου :Ομολογώ ότι απογοητεύτηκα με την εξέλιξη της εικονικής σύγκρουσης. Ως μέλος της ομάδας διαμεσολάβησης του σχολείου μου εδώ και τρία χρόνια και, έχοντας κάνει ως τώρα πολλές παρεμβάσεις με στόχο την ειρηνική επίλυση των διαφορών των συμμαθητών μου, υπήρχε μέσα μου μια μικρή ελπίδα πως σ' αυτό το σχολείο θα υπήρχε μια μικρή πρόοδος στο θέμα της βίας. Τώρα πια νιώθω πως και αυτή έχει σβήσει. Όταν τα κορίτσια ήρθαν για πρώτη φορά σε σύγκρουση εντός του σχολικού κτιρίου, όσα παιδιά βρίσκονταν στον όροφο έτρεξαν να τις παρακολουθήσουν αλλά όχι σαν αμέτοχοι θεατές απλώς. Πολλά τις παρακινούσαν και τις ωθούσαν τη μία πάνω στην άλλη με σκοπό αυτές να πιαστούν στα χέρια. Οι εμπλεκόμενες, ακολουθώντας πιστά το σχέδιο, περιορίζονταν σ' εκείνη τη φάση μόνο σε λεκτικές απειλές και απέφευγαν τη σωματική επαφή.

Πολύ εντυπωσιακό ήταν το πώς το περιστατικό διαδόθηκε αστραπιαία σε όλο το σχολείο και διάφορες φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν σχετικά με τη δήθεν αιτία του καυγά (πώς τσακώθηκαν) καθώς και την εξέλιξή του(το πότε θα παίξουν ξύλο). Κοριτσοπαρέες αποτελούμενες από δήθεν φίλες και των εμπλεκόμενων, τους έλεγαν απαίσια πράγματα για να συντομεύσουν τη διαδικασία της έκρηξης του καυγά. Κουτσομπόλευαν εμένα και την άλλη διαμεσολαβήτρια επειδή δεν πήραμε το μέρος της μιας ή της άλλης.

Όταν τα κορίτσια πιάστηκαν στα χέρια (ειλικρινά δε θέλω να το θυμάμαι αυτό), η αυλή του σχολείου μας έμοιαζε με τη Γκουέρνικα του Πικάσο. Πανικός, πρόσωπα αγριεμένα, σπρωξίματα μεταξύ αγοριών και κοριτσιών για να μπουν μπροστά μήπως και χάσουν το υπερθέαμα. Άλλοι μαθητές είχαν ανέβει στα κάγκελα και επικροτούσαν τον καυγά. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα όλα τα παιδιά του σχολείου είχαν γίνει μια συμπίεσμένη μάζα γύρω από τα κορίτσια. Μερικά παιδιά προσπάθησαν να τα χωρίσουν (μια σταγόνα ελπίδας) αλλά τραβήχτηκαν πίσω από μαθητές που επευφημούσαν τη διαδικασία. Και μέσα σ' αυτόν το χαμό εγώ έπρεπε να διατηρήσω την ψυχραιμία μου και μαζί με δύο άλλα κορίτσια από την ομάδα διαμεσολάβησης να προχωρήσουμε το πείραμα δηλαδή να μπούμε στη μέση και να εμποδίσουμε την περαιτέρω διαμάχη. Την ώρα που προσπάθησα να μπω στη μέση, ένα παιδί με το οποίο κάνουμε καλή παρέα, προσπάθησε να με εμποδίσει να επέμβω και να σταματήσω τον καυγά. Όταν επιτέλους κατάφερα να ξεφύγω από τους «παρεμποδιστές» σταματήσαμε τον «καυγά», πήραμε τις «εμπλεκόμενες» και προχωρήσαμε στο εσωτερικό του σχολείου. Το αστείο του θέματος, αλλά και τραγικό ταυτόχρονα, είναι ότι η μάζα των παιδιών μας ακολούθησε για να δει αν παίξουν ξύλο και πάλι. Τελικά το κουδούνι, σα δώρο θεού, σήμανε τη λήξη του διαλείμματος. Όλοι μπήκαν μέσα, εμείς πήγαμε στην αίθουσα της διαμεσολάβησης, και κάναμε υποτίθεται διαμεσολάβηση. Το πείραμα τέλειωσε, τουλάχιστον τυπικά.

Εν κατακλείδι, θέλω να δηλώσω την απογοήτευση μου για τα συμπεράσματα που έβγαλα από το πείραμα αυτό. Νιώθω ότι η προσπάθειά μου στη διαμεσολάβηση είναι μια σταγόνα στον ωκεανό. Όμως θεωρώ πως αν καταφέρουμε να αναδείξουμε στα παιδιά πώς θα ήταν να ζουν σ' ένα κόσμο χωρίς βία θα μπορέσουμε να ενισχύσουμε την προσπάθεια της ομάδας μας.» Ζαργιανάκη Στέλα, μαθήτρια Γ' τάξης, μέλος της ομάδας διαμεσολάβησης του Γ/σιου

Μαρτυρία εμπλεκόμενου:

«Παρ' όλο που γνώριζα από την αρχή πως έπαιζα θέατρο τα συναισθήματα μου ήταν πολύ δυσάρεστα. Πιστεύω πως μπήκα κανονικά στο ρόλο του θύτη. Ήταν σκληρό για μένα να φωνάζω και να βρίζω τη φίλη μου. Ένιωθα θυμό και λύπη όταν είδα πόσα παιδιά μας παρακινούσαν να συνεχίσουμε τον καβγά και σοκαρίστηκα όταν το σχολείο χωρίστηκε σε δύο στρατόπεδα, υποστηρίζοντας τη μια ή την άλλη. Ένιωθα βαριά ψυχικά. Η έκφραση θυμού και οργής, παρ' όλο που γνώριζα ότι ήταν ψεύτικη και στο πλαίσιο του σεναρίου, δε με έκανε να νιώθω καλύτερα.

Ένιωθα πως γινόμεουν ρεζίλι μπροστά σε όλο το σχολείο που με παρατηρούσε.

Ίσως τα παιδιά που εμπλέκονται σε καυγάδες θεωρούν ότι θα φανούν ανώτεροι και όλοι θα ασχολούνται μαζί τους. Πραγματικά, το μόνο που δεν ένιωσα ήταν ανωτερότητα. Προτιμώ να με λένε δειλή παρά να ρεζίλευτώ και να νιώσω όλα αυτά τα αρνητικά συναισθήματα.»

Βισκαδουράκη Μαρίνα, μαθήτρια Γ' τάξης,

μέλος της ομάδας διαμεσολάβησης του Γ/σιου Ν. Αλικαρνασσού

Μαρτυρία υποκινητή:

«Σαν υποκινητής της εξέλιξης και διάδοσης του καυγά στο σχολείο ένιωσα αρχικά περιέργεια και ανυπομονησία για το πώς θα εξελιχτεί το περιστατικό που διοργανώσαμε με την ομάδα διαμεσολάβησης. Στη συνέχεια ένιωσα έκπληξη και προβληματισμό γιατί διαπίστωσα ότι δε χρειαζόταν να κάνω και πολλά για να μαθευτεί το περιστατικό και να φουντώσει ο καυγάς.

Τα άτομα που μαζεύτηκαν από μόνα τους χωρίς ιδιαίτερη υποκίνηση για να το παρακολουθήσουν ήταν πάρα πολλά. Επίσης διάλεξαν στρατόπεδα άτομα από τα οποία δεν το περίμενα ενώ πολλοί παρότρυναν τις εμπλεκόμενες με διάφορους τρόπους. Αυτό που με ενόχλησε ιδιαίτερα ήταν ότι αρκετοί φώναζαν στους διαμεσολαβητές να απομακρυνθούν γιατί «ενοχλούσαν» τα παιδιά που μάλωναν. Μάλιστα κάποιοι έδιναν οδηγίες στις εμπλεκόμενες για τα αδύναμα σημεία του αντιπάλου τους.»

Παπατζανάκης Γιώργος, μαθητής Γ' τάξης,

μέλος της ομάδας διαμεσολάβησης του Γ/σιου Ν. Αλικαρνασσού

Μαρτυρία μέλους της διαμεσολάβησης που δεν ήταν ενημερωμένο για το εικονικό περιστατικό και συμμετείχε ως αυθεντικός παρατηρητής:

«Όταν είδα τα δύο κορίτσια να συγκρούονται ένιωσα πάρα πολύ άσχημα γιατί γνώριζα ότι ήταν φίλες. Μπήκα αμέσως στη θέση τους γιατί έχω πολλές φορές εμπλακεί αρκετές φορές σε συγκρούσεις και ως θύτης και ως θύμα. Γνωρίζω λοιπόν πολύ καλά τα συναισθήματα ατόμων που συγκρούονται. Τα πιο βασικά είναι θυμός, λύπη και απογοήτευση. Νιώθουν θυμό γιατί ακούν αρνητικά σχόλια και λόγια από τρίτα πρόσωπα που τους υποκινούν να συγκρουστούν με κάποια φίλη- φίλο τους. Μετά τη σύγκρουση νιώθουν φόβο μήπως χάσουν αυτή την αγαπημένη-ο τους φίλη-ο καθώς και απογοήτευση από τον εαυτό τους γιατί έφτασαν στο σημείο να ασκήσουν βία.»

Μυρτέλι Έντζυ, μαθήτρια Γ' τάξης,

μέλος της ομάδας διαμεσολάβησης του Γ/σιου Ν. Αλικαρνασσού